

MĚL BY JÍT, ŠUMAŘ

I.

Měl by jít, pohřeb skončil. Takže jde, chodí po hřbitovu, a jak fouká klarinet, otevírají se hroby a poskytují vhled skrze nahnílá víka rakví, na seismografy uzpůsobené konečkům jeho prstů, jejich chvění.

Všude tady jsou pochovány jeho předčasně zesnulé matky, které jako jediné mohou rozehřát dětskou tenzi, kdy si jako malý hrával, o zem pinkal míčem, jen ony mohou vzít jeho ruce láskyplně do svých, odejmout ze rtů jazznutý klarinet, který je mu rýčem.

Sní smích při průrvách, jež vítr vytáčí v koruně hřbitovní lípy, že jak cukrovou vatu ty hlubiny hltá po kusech a sladkou trestí, když rošťácky se zakucká, že vyprskne na tušený živůtek tušených šatů –

– Maminko?

Jenže není taková noc. Taková noc není nikdy, aby člověk sám sobě mohl zalhat o pnutí vybělených kostí, živý aby přihnul si lásku ještě živějších.

II.

Měl by jít, pohřeb skončil. Nastává chvíle, kdy mazlavý šampon smrti ze slin na klarinetovém plátku prchá vyživit kořínky vlasů pod dalším ze smutečních šátků

a kol ramen těch žen paže synů v rozpacích, kde obejmout, a jak. Žen více a více průsvitnějších a vzdalujících se, synů postižených mravenčením v prstech z neuchopitelnosti míčů života klesajících k zemi, pak ještě níže.

A tam, v hloubce sta černých paraplat, hřbitov hřbitovů. Jistě! Snad.